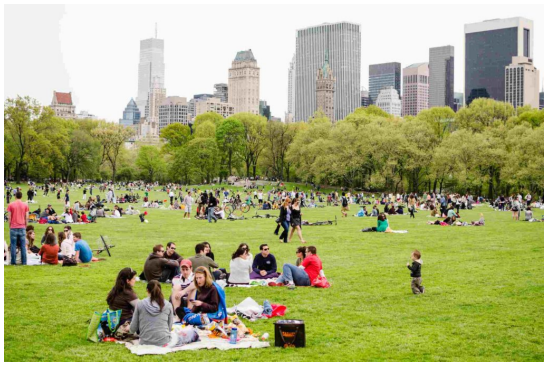
CHRISTIANITAS

Ľudia v skutočnosti žíznia po viere, len im ju nemá kto podať

Matej Gavlák

27. januára 2022 ✣ ***Spoločnosť***

Zdroj: tripsavvy.com

Raz, keď som si tak veselo vykračoval centrom Bratislavy, znenazdania som ustrnul – uvidel som totiž muža s kolárikom, kňaza. Totižto: až v tom momente som si uvedomil, že nikde v meste žiadnych kňazov vonku na ulici nikdy nevidno. Človek občas vidí mníšku, ako prechádza okolo, ale kňaza s kolárikom? To nikdy. „*Keď idú na nákup do Jednoty, to si dávajú svoje koláriky naschvál dole, alebo čo?*“ – občas teraz uvažujem.

Jediný deň, kedy v centre našej krajiny bolo vidieť kňazov s kolárikmi, bol vtedy, keď Bratislavu navštívil pápež František. Vtedy prichádzali celé húfy kňazov vo veľkých autách – vanoch –, aby sa následne trochu zmätene potulovali po centre mesta a občas sa pristavili v jednej z mnohých vonkajších terás. Prišlo mi to ako scéna z nejakého starého írskeho filmu. Kňazi, mnohí ešte veľmi mladí, zrejme novici či seminaristi – niektorí s krígľami piva pred sebou – sa rozprávali s bežnými ľuďmi, rozprávali im, aký je ich život, či ako sa tešia na pápeža. Pýtali sa ľudí, ako sa majú, či čím sa živia. Bolo to veľmi milé a bolo to tiež veľmi ľudské.

No ako kňazi prišli, tak poobede aj odišli. Od tej doby až dodnes som už opäť v uliciach nášho hlavného mesta žiadneho kňaza nevidel.

Ak si dnes človek nezapne príslušnú televíziu, nezájde do kostola – čo neočkovaní stále nemôžu! – v podstate nemá šancu naraziť na kňaza. Je zázrak, že Cirkev stratila „len“ nejakých šesť percent. Samozrejme, inou vecou je samotná viera ľudí, ale buďme k sebe úprimní: aké asi môžu byť ovečky, keď svojho pastiera nevidia celý rok, či dokonca celé roky? Nehovoriac o tom, že hlavnou „dobrou novinou“ mnohých televíznych (tzv. „celebritných“) kňazov za posledný rok nebolo narodenie, či zmŕtvychvstanie Krista, ale… vakcína. „*Vakcína je láska!*“

Raz som čítal istý článok, kde sa písalo, že Francúzsko je dnes krajina, kde nemusíte stretnúť katolíckeho kňaza po celý svoj život. Slovensko si teda má z koho brať príklad. Avšak z vlastnej skúsenosti môžem povedať, že ľudia v skutočnosti žíznia po viere, len im ju nemá kto podať.

Sila prežehnania sa

Ako som už spomenul v jednom z predchádzajúcich článkov, vlani v novembri som sa zúčastnil niekoľkodňového novinárskeho zácviku, kde boli pracovníci médií zo Slovenska, Česka a Litvy. Na začiatku sme sa všetci predstavili a povedali sme, kde a čo robíme. Takže to, že som z kresťanského média, vedeli všetci – a ja som veľmi rýchlo zistil, že som tam vlastne jediný veriaci.

Samozrejme, nikomu som o svojich postojoch nič nehovoril, ani ich nevnucoval. Robil som len jednu drobnú, pre mňa samozrejmú vec: vždy pred a po jedle som sa prežehnal. Keďže sme jedávali v jednej veľkej spoločnej jedálni za jedným veľkým spoločným stolom trikrát počas dňa, tak si ma skôr či neskôr musel všimnúť každý (bolo nás tam všetkých asi 20 ľudí, možno trochu viac).

No na moje veľké prekvapenie si ku mne začali prisadať sami od seba rôzni ľudia a pýtali sa ma na rôzne otázky spojené s vierou. Neboli uštipační, naopak, úprimne sa o moje názory zaujímali. Tak ma raz oslovila istá staršia pani z Litvy, novinárka z tamojších celonárodných novín. Pýtala sa ma, či som veriaci a rôzne veci s tým spojené. Spomenula, že jej babička bola sama hlboko veriaca. Tým, že som sa vždy pred jedlom prežehnával, som jej túto jej drahú babičku pripomenul. Povedala, že ešte nevidela mladého človeka, ktorý by bol takto veriaci a že jej samej kresťanstvo vždy pripadalo ako bájky, ale že ja som ju v tomto jej dlhoročnom názore celkom zneistil (spolu so spomienkami na jej babičku).

Oslovila ma tiež iná litovská novinárka, mladá žena, obhajkyňa LGBT ľudí. Chcela vedieť – opäť, úprimne, nie uštipačne – prečo je Cirkev stále proti homosexuálom, prečo nevieme prijať ľudí takých, akí sú. Vysvetlil som jej, že Cirkev miluje všetkých ľudí a chce spásu duší všetkých ľudí. Povedal som jej, že sa musí riadiť zjavenou Pravdou – ktorú jej zjavil Bohočlovek, Ježiš Kristus a že si preto nemôže meniť učenia podľa svojvôle. A z Biblie vieme, že homosexualita je skutočne hriech, kvôli ktorému mnohé duše hynú pre život večný. Cirkev teda prijíma všetkých ľudí a vedie ich k tomu, aby hriech, ktorému sami nedokážu vzdorovať, s pomocou svätých porazili. „*Tento život je koniec koncov len veľmi krátky oproti večnosti*“, zakončil som. Pani prikývla na znak, že moji, slovám rozumie. Plne však tieto moje argumenty neprijala, čo som však, samozrejme, ani neočakával.

Inokedy ma zas oslovila mladá slečna, ktorá predtým pracovala v Českej televízii. Zaujímalo ju, prečo Cirkev stále zabraňuje kňazom ženiť sa. Pripadalo jej to takmer ako porušovanie ľudských práv, veď žiadna organizácia by sa takto nemala starať do života svojich „zamestnancov“. Povedal som jej, že keby som bol ja sám kňaz a pápež by povolil ženenie sa, nikdy by som sa neoženil. Na to na mňa vytreštila oči a spýtala sa, prečo mám taký postoj? Vysvetlil som jej, že kňaz nie je len nejaký obyčajný „zamestnanec“, ale že je vysvätený – a že doslova reprezentuje, ba že priamo symbolizuje samotného Ježiša Krista. „*A Kristus nebol nikdy ženatý*“, pokračoval som. Tiež som jej však povedal, že to má aj praktickú stránku, že kňazstvo nie je práca, ale *povolanie*; že kňaz by sa mal aj o polnoci venovať svojim veriacim, ak by ho o to požiadali a že v skutočnosti by nikdy nemal čas pre seba a „svoju rodinu“.

Malé veľké gestá

Myslím si, že keby kňazi chodievali po uliciach, do obchodov či vo vlakoch v kolárikoch a nie inkognito, mnohým ľuďom by naozaj mohli povedať o veciach, o ktorých im nikto nikdy predtým nepovedal. Iste, našli by sa aj takí, ktorí by na kňaza pokrikovali, ale nepovedal predsa Kristus, aby sme sa nečudovali, že nás svet

nenávidí, veď jeho nenávidel prv ako nás?

Ale to isté platí aj o veriacich. Nedávno som videl na facebooku jednu fotku – bol na nej odfotený akýsi mladík sediaci vo vlaku – a v ruke mal ruženec. Mnoho ľudí v komentároch uvádzalo, aké je to milé a pekné, že sa takýto mladý človek takto modlí ruženec aj vo vlaku – „*už len modlitba ruženca môže zachrániť tento svet*“, napísala jedna pani.

Mňa samého raz zaujal istý mladík v autobuse, ktorý si tam čítal Bibliu. Človeku vtedy v hlave skrsne myšlienka, že tento svet, tento národ má ešte nádej. Že nie všetci mladí sú len tvrdí liberáli odchovaní na „ajfonoch“, pohŕdajúci svojimi starými rodičmi „*lebo chodia do kostola*“. Vždy ma poteší, keď vidím v električke nejakú pani zväčša v strednom veku, ktorej visí na krku medailónik s Pannou Máriou. Tiež jeden taký neustále nosím pod košeľou.

Taktikou politikov a aktivistov, ktorí najviac nenávidia náboženstvo je, aby sa mohlo prezentovať len v kostoloch a doma v súkromí. Nikdy nie na verejnosti, lebo by to mohlo niekoho „uraziť“. Ak sa niekto uráža preto, že má nejaká pani na krku medailónik s Pannou Máriou, či nejaký chlapec sa v tichosti modlí ruženec hoc aj vo vlaku, tak je taká osoba poriadny hlupák. V skutočnosti toto však ľudí neuráža – mnohým je to jedno a druhých… to vyslovene teší a priam inšpiruje.

Je na čase získavať verejný priestor – aj kolárikom, medailónikom, ružencom či prežehnávaním sa. Lebo len katolícka viera môže zachrániť tento národ, a tieto drobné gestá môžu prispieť k zachovaniu a šíreniu pravej viery.

URL adresa článku: https://christianitas.sk/ludia-v-skutocnosti-ziznia-po-viere-len-im-ju-nema-kto-podat/